

Cartea lui Daniel - Numărul Optzeci și Cinci

Dezvăluirea călătoriei profetice: legătura divină a reperelor istorice

Jeff Pippenger

2024-02-18

La o sută douăzeci și șase de ani după rebeliunea din 1863, în 1989 ultimele șase versete din Daniel unsprezece au fost dezpecetluite. Cunoașterea care a fost întâi dezpecetluită în acel an a constat în recunoașterea liniilor de reformă ale istoriei sacre și în descoperirea că toate erau paralele între ele. Apoi, în 1992, lumina ultimelor șase versete a început să se dezvăluie. Primele prezentări publice ale acestor adevăruri au avut loc în 1994, iar subiectul a fost liniile de reformă. În 1996, a fost publicată o revistă intitulată *The Time of the End*, care a identificat ultimele șase versete din Daniel unsprezece.

Anul 1996 a fost anul în care solia a fost formalizată, o piatră de hotar care stă în paralel cu formalizarea soliei lui William Miller în 1831. Solia lui Miller a fost vestirea deschiderii judecății, iar ultimele șase versete din Daniel unsprezece au constituit vestirea închiderii judecății. Subiectul soliei lui Miller a fost timpul profetic, așa cum este descoperit în Biblie. Subiectul ultimelor șase versete din Daniel unsprezece a fost Roma modernă (împăratul de la miazănoapte contrafăcut). Metodologia revelată lui Miller a constat în cele paisprezece Reguli ale sale de interpretare profetică. Metodologia revelată în 1989 a fost principiul „linie peste linie” al mișcărilor de reformă.

Lucrarea lui Miller a inclus statuarea Cuvântului lui Dumnezeu drept autoritate, în contrast cu tradițiile și obiceiurile papale care fuseseră în vigoare în lume timp de o mie două sute șaisprezece de ani. Din acest motiv, mesajul lui Miller a fost publicat pentru prima dată în 1831 (formalizând astfel mesajul lui Miller), exact două sute douăzeci de ani după apariția Bibliei King James. Lucrarea *Future for America* a constat în identificarea rolului Statelor Unite în vindecarea răniilor de moarte a papalității în cadrul iminentei legi duminicale. Din acest motiv, revista *The Time of the End* a fost publicată în 1996 (formalizând astfel mesajul), exact două sute douăzeci de ani după înființarea Statelor Unite în 1776.

Recunoașterea celor două sute douăzeci de ani care legau tema fiecărei mișcări de reformă de un punct de referință istoric nu a avut loc decât mult după 11 septembrie 2001, căci abia când al treilea „vai” a sosit la acea dată, Domnul Și-a călăuzit poporul înapoi la căile vechi din Ieremia capitolul șase, versetele șaisprezece și șaptesprezece. Acolo a fost redescoperită lumina „celor șapte vremi”, iar pe măsură ce acea lumină s-a dezvoltat, a devenit evident că două sute douăzeci este numărul care leagă între ele Daniel, capitolul opt, versetele treisprezece și paisprezece. În versetul treisprezece este identificată viziunea „chazon” a istoriei profetice, iar în versetul paisprezece este identificată viziunea „mareh” a „arătărilor”. Legătura dintre acele două versete este ceea ce a venit Gabriel să-l învețe pe Daniel, iar Daniel reprezintă poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, care ajunge să înțeleagă legătura dintre acele două viziuni.

Vedenia versetului treisprezece reprezintă „cele șapte vremi” (două mii cinci sute douăzeci de ani), iar vedenia versetului paisprezece reprezintă cele două mii trei sute de zile (ani). „Cele șapte vremi” împotriva împărăției de sud a lui Iuda, care reprezintă Iuda, Ierusalimul și sanctuarul, au început în 677 î.Hr., iar cei două mii trei sute de ani care identifică restaurarea Ierusalimului și a sanctuarului au început în 457 î.Hr.

Două sute douăzeci de ani leagă aceste două viziuni între ele, iar numărul două sute douăzeci a fost recunoscut ca simbol al legăturii dintre călcarea în picioare a oastei și a sanctuarului de către puterile pustiitoare ale păgânismului și ale papalității, fapt reprezentat ca împrăștiere și ca mânia lui Dumnezeu. Cei două sute douăzeci de ani au unit viziunea lucrării satanice de călcare în picioare a sanctuarului cu viziunea lucrării dumnezeiești de restaurare a aceluiași templu. Prin urmare, această perioadă de două sute douăzeci de ani este un simbol care reprezintă o legătură sacră.

Așa cum mișcarea millerită s-a încheiat odată cu rebeliunea din 1863, iar apoi, o sută douăzeci și șase de ani mai târziu, a sosit mișcarea celui de-al treilea înger, subliniind astfel că cele două mișcări erau legate prin simbolismul „de șapte ori” (o sută douăzeci și șase), tot astfel cei două sute douăzeci de ani au legat stabilirea de către Miller a soliei biblice în 1831 de publicarea Bibliei King James în 1611; la fel, aceeași perioadă de timp a legat Future for America de începutul Americii, întrucât ea a identificat sfârșitul Americii.

La 22 octombrie 1844, Solul Legământului a venit pe neașteptate la templul pe care îl ridicase de-a lungul celor patruzeci și șase de ani, din 1798, sfârșitul celei dintâi mâinii, până în 1844, sfârșitul celei din urmă mâinii. Intrarea Sa în templu fusese precedată de revărsarea Duhului Sfânt în cadrul mișcării Strigătului de la miezul nopții, care fusese prefigurată de intrarea triumfală a lui Hristos în Ierusalim. Acei doi martori stabilesc că, atunci când mișcarea Strigătului de la miezul nopții se repetă în zilele din urmă, Hristos va fi ridicat templul celor o sută patruzeci și patru de mii. Cele două mișcări în care se împlinește Strigătul de la miezul nopții din pilda celor zece fecioare sunt paralele între ele.

Mi se indică adesea pilda celor zece fecioare, dintre care cinci erau înțelepte, iar cinci nechibzuite. Această pildă a fost și va fi împlinită întocmai, după literă, căci are o aplicare specială pentru timpul acesta și, asemenea soliei îngerului al treilea, a fost împlinită și va continua să fie adevăr prezent până la încheierea timpului. Review and Herald, 19 august 1890.

Istoria milerișilor (mișcarea primului înger) reprezintă o manifestare crescândă a puterii lui Dumnezeu, care a început când cartea lui Daniel a fost desigilată în 1798. Puterea a sporit când îngerul din Apocalipsa 10 a coborât la 11 august 1840. Apoi a sosit prima dezamăgire din 19 aprilie 1844 și, în cele din urmă, a condus la revărsarea Duhului Sfânt la adunarea de tabără de la Exeter, începând cu 12 august 1844, și a continuat să se răspândească asemenea unui val de maree peste întreaga țară până la 22 octombrie 1844.

Istoria Future for America (mișcarea Îngerului al Treilea) reprezintă o manifestare tot mai accentuată a puterii lui Dumnezeu, care a început când cartea lui Daniel a fost despecetluită în 1989. Puterea a sporit când îngerul din Apocalipsa optsprezece a coborât la 11 septembrie 2001.

Apoi a sosit prima dezamăgire din 18 iulie 2020, care, în cele din urmă, va conduce la revărsarea Duhului Sfânt, care va continua să se răspândească precum un foc de pădure peste pământ până când Mihail se va ridica și timpul de probă al omenirii se va încheia.

La 22 octombrie 1844, mai multe profeții s-au împlinit, indicând astfel că, odată cu apropiata lege duminicală, mai multe profeții se vor împlini din nou. Una dintre aceste profeții este zăbovirea vedeniei, așa cum este reprezentată în Habacuc, capitolul doi. Habacuc, capitolul doi, a identificat experiența atât a mișcării primului înger, cât și a mișcării celui de-al treilea înger. Ambele mișcări sunt confruntate cu o dezbatere asupra metodologiei biblice corecte, dezbatere care are loc între acei reprezentanți ai mișcării și fostul popor ales, care este lăsat deoparte pe parcursul procesului dezbaterii.

Mesajul care trebuia să fie apărat de străjerii istoriei primului înger era identificarea adevărilor (giuvaerurile lui Miller), care, în cele din urmă, au fost reprezentate pe cele două planșe sacre din 1843 și 1850. În cursul dezbaterii avea să se producă o dezamăgire care a marcat o despărțire între cele două clase antagoniste și o chemare adresată credincioșilor la o consacrare mai profundă.

Apoi, Habacuc identifică distincția dintre cele două clase implicate în procesul de testare a adevărilor fundamentale. Acel proces de testare, care a inclus dezbaterea dintre cele două clase ce a amuțit la 22 octombrie 1844, s-a încheiat chiar acolo unde s-a încheiat capitolul doi din Habacuc.

Dar Domnul este în templul Său cel sfânt: tot pământul să tacă înaintea Lui. Habacuc 2:20.

Domnul a intrat pe neașteptate în templul Său millerit, iar tot pământul trebuia atunci să păstreze tăcerea, căci sosise Ziua Ispășirii antitipice și începuse judecata morților. Istoria profetică din capitolul doi al lui Habacuc s-a încheiat la 22 octombrie 1844, iar Isus identifică întotdeauna sfârșitul unui lucru cu începutul unui lucru. Cele două viziuni — viziunea celor două mii cinci sute douăzeci de ani de călcare în picioare a sanctuarului și a oștirii, și viziunea restaurării sanctuarului și a oștirii — au început împreună, dar despărțite prin două sute douăzeci de ani, iar când s-au încheiat, au fost identificate ca încheiate în Habacuc capitolul DOI, versetul DOUĂZECI.

Odată cu apropiata instaurare a legii duminicale, se vor împlini mai multe profeții. Una dintre aceste profeții este întârzierea vedeniei, așa cum este reprezentată în Habacuc, capitolul doi. Habacuc, capitolul doi, identifică experiența atât a mișcării primului înger, cât și a mișcării celui de-al treilea înger. Ambele mișcări sunt confruntate cu o dezbatere privind metodologia biblică corectă, dezbatere care are loc între acei reprezentanți ai mișcării și fostul popor ales, care este ocolit pe parcursul desfășurării dezbaterii.

Mesajul care trebuie apărat de străjerii istoriei îngerului al treilea constă în identificarea adevărilor (nestematele lui Miller), care, în cele din urmă, au fost reprezentate pe cele două hărți sacre din 1843 și 1850. În cursul dezbaterii a avut loc o dezamăgire care a marcat o separare între cele două clase antagonice și un apel la o consacrare mai profundă adresat credincioșilor. Apoi, Habacuc identifică deosebirea dintre cele două clase implicate în procesul de probare a adevărilor fundamentale. Acel proces de probare, care a fost reprezentat de dezbaterea dintre cele

două clase, se va încheia pe deplin odată cu apropiata Lege duminicală, chiar acolo unde s-a încheiat capitolul al doilea din Habacuc.

Dar Domnul este în templul Său cel sfânt: tot pământul să tacă înaintea Lui. Habacuc 2:20.

Domnul va intra pe neașteptate în templul celor o sută patruzeci și patru de mii, iar tot pământul își va păstra atunci tăcerea, căci Ziua Ispășirii antitipice va ajunge la judecata celor vii. Istoria profetică a capitolului al doilea din Habacuc se încheie odată cu apropiata lege duminicală, iar Isus identifică întotdeauna sfârșitul unui lucru cu începutul unui lucru.

Judecata celor vii a început la 11 septembrie 2001, dar judecata este un proces. Acest proces începe cu casa lui Dumnezeu și apoi ajunge la un punct în care judecata vine asupra celor din afara casei lui Dumnezeu. Când marile clădiri ale orașului New York au fost dărâmate, a început judecata reprezentată de îngerul pecetlurii, care trece prin Ierusalim și pune un semn asupra celor ce suspină și plâng pentru urâciunile săvârșite în biserică, precum și pentru urâciunile săvârșite în țară. La apropiata instaurare a legii duminicale, Hristos va fi încheiat lucrarea de zidire a templului celor o sută patruzeci și patru de mii, iar îngerii nimicitori vor aduce judecata asupra Ierusalimului.

Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt apoi înălțați ca un stindard, iar pentru cealaltă turmă începe judecata celor vii, reprezentată de Edom, Moab și căpetenia fiilor lui Amon în Daniel, capitolul unsprezece, versetul patruzeci și unu.

Fie că avem în vedere mișcarea millerită a primului înger, fie mișcarea puternică a îngerului al treilea, întreaga istorie a mișcării de reformă reprezintă o revelație progresivă a adevărului, care culminează cu revărsarea Duhului Sfânt. Revărsarea Duhului Sfânt este punctul central al profețiilor zilelor de pe urmă. Acesta este motivul pentru care fecioarele neînțelepte nu au untdelemn, iar cele înțelepte au. Untdelemnul este ploaia.

Se zice: Dacă un bărbat își lasă soția, iar ea pleacă de la el și devine a altui bărbat, se va mai întoarce el la ea? Oare nu va fi țara aceea cu totul pângărită? Dar tu te-ai desfrânat cu mulți amanți; și totuși, întoarce-te iarăși la Mine, zice Domnul. Ridică-ți ochii spre locurile înalte și vezi unde n-ai curvit. Pe drumuri ai stat la pândă după ei, ca un arab în pustiu; și ai pângărit țara cu curviile tale și cu nelegiuirea ta. De aceea ploile au fost oprite și n-a fost ploaie târzie; dar tu ai avut frunte de curvă, n-ai vrut să te rușinezi. Nu vei striga oare de acum înainte către Mine: Tată, Tu ești călăuza tinereții mele? Ieremia 3:1-4.

În acest pasaj (și toți profeții vorbesc despre zilele de pe urmă), Dumnezeu identifică faptul că poporul Său a curvit, până într-acolo încât are fruntea unei desfrânate. Desfrânata zilelor de pe urmă este puterea papală, iar fruntea reprezintă o decizie deliberată. Poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă este nelegiuit, dar Dumnezeu le adresează o chemare finală, deși au ajuns în punctul în care au luat aceeași decizie ca desfrânata. Și-au format un caracter reprezentat de a patra generație, în care sunt pregătiți să se închine soarelui, așa cum este reprezentat în a patra generație din Ezechiel, capitolul opt.

A sosit vremea ca lumina adevărată să strălucească în mijlocul întunericului moral. Solia îngerului al treilea a fost trimisă în lume, avertizându-i pe oameni împotriva primirii semnului

fiarei sau al chipului ei în frunțile lor ori în mâinile lor. A primi acest semn înseamnă a ajunge la aceeași hotărâre la care a ajuns fiara și a susține aceleași idei, în opoziție directă față de Cuvântul lui Dumnezeu. Despre toți cei ce primesc acest semn, Dumnezeu spune: „Acela va bea din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul indignării Lui; și va fi chinuit cu foc și cu pucioasă înaintea îngerilor sfinți și înaintea Mielului.” Review and Herald, 13 iulie 1897.

Ieremia identifică poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă ca având deja fruntea desfrânatei. Ei sunt pe punctul de a primi semnul fiarei, căci sunt "nelegiuți". În pasajul tocmai citat, Sora White continuă:

Dacă ți-a fost prezentată lumina adevărului, care îți descoperă Sabatul poruncii a patra și arată că nu există temeii în Cuvântul lui Dumnezeu pentru păzirea duminicii, și totuși continui să te ții de Sabatul fals, refuzând să sfințești Sabatul pe care Dumnezeu îl numește „Ziua Mea sfântă”, primești semnul fiarei. Când are loc aceasta? — Când te supui decretului care îți poruncește să încetezi lucrul în ziua de duminică și să te închini lui Dumnezeu, deși știi că nu există niciun cuvânt în Biblie care să arate că duminica este altceva decât o zi obișnuită de lucru, consimți să primești semnul fiarei și refuzi pecetea lui Dumnezeu. Dacă primim acest semn pe frunte sau pe mână, judecățile pronunțate împotriva neascultătorilor trebuie să cadă asupra noastră. Dar pecetea Dumnezeului celui viu este așezată asupra celor care păzesc cu conștiinciozitate Sabatul Domnului.

'Și Dumnezeu a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor inimii lui erau numai rău neconținut.... Pământul era de asemenea stricat înaintea lui Dumnezeu, și pământul era plin de silnicie.... Și Dumnezeu a zis lui Noe: Sfârșitul a tot trupul a venit înaintea Mea; căci pământul este plin de silnicie din pricina lor; și iată, îi voi nimici împreună cu pământul.' Ei urmau să fie nimiciți, pentru că pângăriseră pământul pe care Dumnezeu l-a creat spre bucuria unui popor neprihănit.

„Așa cum a fost în zilele lui Noe”, a spus Hristos, „tot așa va fi și în zilele Fiului Omului.” Și nu este oare așa? Oricine va arunca o privire în ziarele cotidiene poate vedea o lungă listă de infracțiuni — beție, furt, tâlhărie, delapidare, omor. Uneori întregi familii sunt ucise, pentru ca dorințele omului de a poseda bani sau bunuri care nu-i aparțin să fie satisfăcute. Lumea devine, într-adevăr, ca în zilele lui Noe, pentru că oamenii nesocotesc pe față poruncile lui Dumnezeu. Review and Herald, 13 iulie 1897.

Ieremia identifică poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă care este pe punctul de a se pleca înaintea soarelui, iar când face aceasta el arată că „ploile au fost reținute și nu a fost ploaie târzie; iar tu aveai fruntea unei desfrânate, ai refuzat să te rușinezi.” „Răii” din poporul lui Dumnezeu în zilele de pe urmă nu primesc ploaia târzie și refuză să se rușineze, căci gândurile lor au ajuns neîncetat rele, așa cum este reprezentat de istoria lui Noe și, de asemenea, de odăile cu imagini din a doua urâciune din capitoul opt al lui Ezechiel.

Ieremia îi îndreaptă pe cei răi nerușinați ai poporului lui Dumnezeu din zilele din urmă spre a "striga" "din" acel "timp" către "călăuzitorul tinereții" lor. Călăuzitorul tinereții Adventismului l-au constituit cele două table ale lui Habacuc și nestematele reprezentate pe ele. Singura nădejde de a

ieși din nelegiuirea care este pe cale să aducă moartea veșnică asupra celor răi ai poporului lui Dumnezeu în zilele din urmă este să strige către Dumnezeul care a fost călăuzitor la început, început care a sosit la "timpul sfârșitului" în 1798.

Chestiunea, în istoria primului sau celui de-al treilea înger, este dacă primești sau nu primești ploaia târzie. Ploaia târzie a început când neamurile s-au mâniat la 11 septembrie 2001.

În acel timp, pe când lucrarea mântuirii se încheie, va veni strâmtorare pe pământ, iar neamurile se vor mânia, dar vor fi ținute în frâu, ca să nu împiedice lucrarea celui de-al treilea înger. În acel timp, „ploaia târzie”, sau învierea de la fața Domnului, va veni, pentru a da putere glasului cel tare al celui de-al treilea înger și pentru a-i pregăti pe sfinți să poată sta în picioare în perioada când cele șapte plăgi de pe urmă vor fi vărsate. Scrieri timpurii, 85.

„Ploaia târzie”, care este de asemenea identificată drept „învierea”, a început când neamurile s-au mâniat, iar în acel timp „lucrarea mântuirii” a început să se încheie. Cei patru îngeri din Apocalipsa, capitolul șapte, țin în frâu cele patru vânturi, în vreme ce pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii este împlinită, iar în Ezechiel, capitolul nouă, acea lucrare este reprezentată de îngeri care pun un semn asupra celor ce suspină și gem din pricina urâciunilor săvârșite în Ierusalim. La 11 septembrie 2001, îngerii au început lucrarea de încheiere a punerii unui semn pe frunțile celor o sută patruzeci și patru de mii.

Lucrarea de încheiere a celui de-al treilea înger se împlinește în timpul revărsării ploii târzii, care este, de asemenea, „învierea”, care este o solie.

Căruia i-a zis: Aceasta este odihna prin care îl puteți odihni pe cel ostenit; și aceasta este învierea; dar ei n-au voit să asculte. Isaia 28:12.

Mesajul la care ei refuză să ia aminte în Isaia este mesajul vestit prin limbi bâlbâitoare și este mesajul de încercare care reprezintă metodologia "rând după rând".

Dar cuvântul Domnului le-a fost: poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; puțin aici, puțin acolo; ca să meargă, să cadă îndărăt, să se sfârșească, să fie prinși în laț și luați. De aceea, ascultați cuvântul Domnului, voi, bărbați batjocoritori, care cârmuiți poporul acesta care este în Ierusalim. Pentru că ați zis: Am încheiat un legământ cu moartea, și cu iadul suntem în învoială; când va trece biciul năvălitor, nu va ajunge până la noi: căci ne-am luat minciuna drept adăpost și ne-am ascuns sub înșelăciune. Isaia 28:13-15.

Cuvântul Domnului, care este solia odihnei și a înviorării (ploaia târzie), care îi face „să meargă, și să cadă pe spate, și să se sfârșească, și să fie prinși în laț, și să fie luați”, este dat „bărbaților batjocoritori, care cârmuiesc acest popor care este în Ierusalim”. Ierusalimul este locul unde îngerii îi însemnează pe cei care suspină și plâng, iar bătrânii care și-au trădat încredințarea sunt cei dintâi care cad.

Semnul izbăvirii a fost pus asupra celor „care suspină și gem pentru toate urâciunile care se săvârșesc.” Acum îngerul morții iese, reprezentat în vedenia lui Ezechiel de oamenii cu uneltele de măcel, cărora li se dă porunca: „Nimiciți cu desăvârșire pe bătrân și pe tânăr, pe fecioare, pe copilași și pe femei; dar să nu vă apropiați de niciun om asupra căruia este semnul;

și începeți de la sanctuarul Meu.” Zice profetul: „Au început cu bărbații cei bătrâni care erau înaintea casei.” Ezechiel 9:1-6. Lucrarea nimicirii începe în mijlocul acelor care au pretins că sunt ocrotitorii spirituali ai poporului. Străjerii mincinoși sunt cei dintâi care cad. Nu se arată nici milă, nici cruțare. Bărbați, femei, fecioare și copilași pier împreună. Marea controversă, 656.

Vom continua, în articolul următor, să abordăm sporirea cunoașterii care a survenit în 1989.

„Cel ce vede dincolo de suprafață, care citește inimile tuturor oamenilor, spune despre cei care au avut o mare lumină: ‘Nu sunt mândriți și uimiți din pricina stării lor morale și spirituale.’ Da, și-au ales căile lor, iar sufletul lor își găsește plăcerea în urâciunile lor. Și Eu voi alege amăgirile lor și voi aduce peste ei temerile lor; fiindcă atunci când am chemat, nimeni n-a răspuns; când am vorbit, n-au auzit; ci au făcut rău înaintea ochilor Mei și au ales ceea ce nu Mi-a plăcut.’ ‘Dumnezeu le va trimite o puternică amăgire, ca să creadă o minciună,’ fiindcă ‘n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți,’ ‘ci au găsit plăcere în nelegiuire.’ Isaia 66:3, 4; 2 Tesaloniceni 2:11, 10, 12.”

Învățătorul ceresc a întrebat: „Ce înșelăciune mai puternică poate amăgi mintea decât pretenția că zidești pe temelia cea dreaptă și că Dumnezeu îți primește faptele, când, în realitate, înfăptuiești multe lucruri potrivit politicii lumești și păcătuiești împotriva lui Iehova? O, este o mare înșelăciune, o amăgire fascinantă, care pune stăpânire pe minți, când oamenii care au cunoscut odinioară adevărul iau forma evlaviei drept duhul și puterea ei; când își închipuie că sunt bogați, s-au îmbogățit și nu au nevoie de nimic, pe când, în realitate, au nevoie de toate.” Mărturii, volumul 8, 249, 250.